

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn. s pta.
A domicili: Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'50	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm. atrassats des 2.º tom.....	0'06	»
Id. id. des 1.º tom.....	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.....	0'85
1 any.....	3'25	»
Dins España.....	3 mesos.....	1'00
1 any.....	3'50	»
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos.....	1'50
1 any.....	5'00	»

¡EUREKA!

Axò es una paraula grèga que vòl dí molt; perque nòltros ja sabèm qu' aques- ta antiga y rica llengo ha donat y dona abast sempre seguit à ses nòstres qu' ara parlám, quant los fa falta una paraula precisa per espressá una còsa nòva.

Aquesta, té moltes interpretacions ó aplicacions: *Eureka*, vòl dí, *ja heu he trobat, atrapat, agafat; ja heu he entès; ja heu tench; ja m' ho he fet mèu;* y axí per l' estil seria un may acabá.

També sabeu que 'n temps primé els *alquimistas* que foren ets engendradós d' els *químichs*, y aquella ciència la *alquimia*, mare de la *química*, còsa avuy tan adelantada y perfeccionada, anavan en molta teleya pelantsè ses cèyes, y fonguenthi es cervell, cercant es mòdo y manera de trobá sa *pedra filosofal*, ó sia, es fé des metals òr; y mirau de quin mòdo les s' arreglaren per agermaná amb s' essència filosòfica, sa sustancia material de s' òr: ó per parlá clá y bé, fé filá s' inteligència, perque d' aquesta filoua en sortis un fil de monedes. ¡Vaja! no hey ha que darli vòltes, ets homos son estat y serán sempre lo mateix, en tractarsè de doblés se pèrd es corbam de vista.

Tampoch desconeixeu que sa *concupiscència*, à n' aquest cas, prèsa p' es desitx de tení y de posehí tot lo qu' es puga, es una font abundantíssima d' aygo corrompuda y pudenta, que pèrd y tuda tot quant tòca. Y còm ses còses, are des nòstro temps se son duytes à sa majó perfecció, y tots es mèdis se tròban bons, s' ha anat furant y furant, desenterrant llibres véys y antigues idèes, per trobá, ó per aprofitá tot quant fèren y cercaren abans de nòltros altres sabis, perque de temps véy també n' hi havia, per cercarhillum y profit. Es ben vé qu' ets homos sabuts d' avuy en dia, per molt que sápien, y sabèn molt..... (no porèm dí, Deu no mos ho tenga en retrèt..... per sa rahó de que nòltros no mos hi contám:) ets homos d' avuy, serian ben curts de gambals si no haguessen tro-

bada molta y bèna feyna fèta per aquells qu' anavan p' el mon ántes que nòltros: y en vers d' els quals se comèt sa negra ingratitude de dirlos *ignorants y bárbaros*.... ¡misèries humanes; que d' axò en feym raitx per aquí ahont passám! ¡qui sap d' aquí à cinchcents ó mil anys còm mos calificarán à nòltros! es mal de dí si en sortirèm milló ó pitjó.

Tornèm à l' assunto:

S' idèa tan véya d' aquella antiga *alquimia*, ets esforsos d' aquells pòbres *alquimistes*, cercadós de sa *pedra filosofal*, ó sia de fé òr, per fé doblés, ara s' ha trobada ¡*Eureka!* ¡qui heu havia de dí! ¿Y còm, y de quin mòdo? molt senzill, unes lleys y unes autorisacions: ¿quina casta d' alambins y retortes? una prensa ó una imprenta: ¿quins ingredients? tinta y papé: ¿èstis? una paraula de molta fòrsa si va bé, vana y completament inútil amb un no rès; tan fácil per poch que flaqueix de ferhó desapareix tot, còm un escrit demunt arena, còm un poch de néu à n' es sòl, ó una gota de rohada que cayga d' una flòr.... ¡*crèdit!* y de tanta fòrsa, si va bé, que pareix impossible que puga fé tant còm fá.

Es *crèdit*, es sa paraula inseparable de *Eureka!* se completan: fan còm una mateixa còsa. Y es tal, tanta, y tan poderosa aqueixa séua fòrsa, qu' ha arribat à fé dí amb molta serietat, à homos molt entèsos en la matèria.... «*que sa nació que devia més, que sa nació que tenia més deuta, era sa nació més rica.*» Y no sòls s' ha dit y s' ha cregut axí, sinó que quant va brollá aquesta idèa, flametjant còm sa claró d' un llamp un vespre de fosca negra, fonch rebuda còm una idèa salvadora: y una partida de nacions, casi totes, volgueren aprofitarsèn; y per essè riques y poderoses comensaren à pujá s' escala des *crèdit* y carregaren fins à no poré pús.

Nòltros ignorants, no estám, anèm à un dí... *à la altura*... d' aqueixes eminències de la ciència de lo qu' es diu *Economia Política, Hacienda Pública ó Riqueza nacional*, ni tampoch, de lo que tirant avall, fassa referència à sa mateixa ciència en menor escala. Nòltros no

porèm fé més, que baixá es cap quant mos trobám de còp y bolèy devant una còsa tan gròssa, y tan incomprendible.

¿Còm hem de poré comprendre nòltros sa teoria rentística, de que, qui més molt dèga, tenga molt més y sia més rich y poderós, qu' aquell que no dèga rès, y tenga més? Fins ara s' havia dit y demostrat, que qui tenia cent d' entrada y gastava setanta, n' hi quedava trenta de benefici: y multiplicant axò per anys arribava à fé un bon recó. Ydò, diuen qu' ara s' ha trobat aqueixa altra còsa.... just al revés.... ¡*Eureka!*

Però els mateixos que proclaman aquesta idèa nòva, no l' aplican por devés ca-séua, la receptan fóra casa, y en tot lo que fá referència à s' hacienda *pro comunal*, diguemli Municipi, Provincia, Nació, etc., etc. Pertocant à ells, no fan lo mateix, sinó que servan prou esment à dú busques à n' es niu y engreixá es moix.

Aquests nédan, guardan sa ròba, y vetlan es berená: perque son es qui la saben llarga: son els qui cridavan, cridan y cridarán *Eureka!* y fan còm s' òli que sempre va demunt. Perque ningú coneix més es mal de s' òlla, que sa cuyera. Axí és, que còm saben molt bé qu' es *crèdit* es escrit demunt arena, néu à n' es sòl, y gota de rohada, ó miray qu' un alé l' entèla, axí mateix están alerta, y no s' en fian molt, per allò qu' un no rès basta.

Y en tant es axí, que, no perque còm peixos gròssos fassan de Peres Mateus, pugan creure que tot quant tenen heu tengan posat à un mateix caramull: els mateixos que cridan *Eureka!* li están ben alerta à n' es castellet de cartes. Ja saben bé lo que fan: axò, si pòden aná tots sòls: ses enclòses may els agafan de tot, còm à n' aquells homos de bé que van amb so còr demunt sa má, à la bona de Deu, que no pareix sinó que tenen sa sanch dolsa, perque los se menjan à picades, y quant los enclòuen es de *firme*.... ¿però ets altres? son còm ses anguiles, que tant si les estreñan còm si les ténen fluixes sempre llènegan y tornan prendre aygo, y no ténen més aturada que fitora, ó estreta d' unglá à ses gañes.

Axò poch sà, poch llà, es es *crèdit*: axò es es crit de victòria ¡*Eureka!* en havè contat contarèm: per are la còsa aguanta, encara dona sustancia: sa primera part des miracle d'aqueixa ciència nòva està fèta; sa segona part es sa qu'està per à veure... y còm es molt important, y molt interessant, mereix capital tot sòl: n' hi farèm un, si no mudam d'idea, titolat *Desequilibris*, encomanantmós de tot bon còr à n' es milló Sant advocat de guia sa ploma d' es *periodistas*... (que no saben ara qui n' serà que vulga fermós tan gròs favó, perque de segú tots à n' es pareixe deuen fè barres à semblant còsa, per pò de quedarhí malament, ó que no los arripian ets esquits,) y li demanarèm que mos don sòrt y acèrt, que bé se necessita pertocant à un punt tan mal manetjadís.

El mon ròda... encara que qualcú de front clòs crega qu' es es sòl que fá sa rodella: tot es un pujá y devallá... y sempre recordám que poch dies després d' havè rebut à Cristó Señor Nòstro en rams y paumes, cantant ¡*Hossana!* li arribàren ets assòts y la *Crucificsió!*

TÒNI TRÓ.

FADRINETS, BADAU ETS UYS.

I.

Qui cerca dona y no té
Per ella un amor bastant
Es un pòbre vergoñant
Que cau al mitx des carré.
Li mourá, si li cau bé,
Una guèrra cada instant;
Diguentli: «tròs de bergant
Vina aquí y et pegaré.»

II.

Si es molt rica sa pòncella
Has d'aprendre de fé es mut,
Y en que te vejis perdut
No t' giris may quantre d' ella;
Que si heu fas, te treurá estella
Y may tendrás quietut;
Quant es cap t' haurá batut
Te romprá qualque costella.

III.

Jò sé qu' entre elles n' hi ha
Que béuen sense mesura
Y si n' hi n' dau, per ventura
Tal vegada no n' voldrá.
Mes quant tota sola está
D' alsá es colso no s' atura,
Y es clotell li fa costura
De tant que l' sòl doblegá.

IV.

Qui perqu' es guapa y no més
S' hi casa, no sab qu' es fa;
A dins pòch temps li vendrá
Tot es jòch à s' enrevés;
Perqu' ella dú s' interés
De porros-fuyes comprá,
Y à la sí podrá esclamá:
«Molta pompa y pòchs doblés.»

V.

Si cerques fé es conions
Amb una alta còm un pí,
Y grassa còm un coxí,
Perdrás de vista es piòns.
Ella te treurá es calsons
Y et posará es corbatí,
Y ets amichs te podrán dí
Gran Iglesia pòchs perdons.

VI.

Qui s' enganxa amb una pòbre
Y no es un pòch venturós,
A dins un breu temps tots dos
No duan un fil de ròba,
Sa misèria fòrsa còbra
Y es patí es ben enfadós,
Y es barco es ben perillós
De carregá ahont se tròba.

VII.

Qui festetja un fregay brut
Y per desgracia s' hi enlassa,
A sentí no estará massa
S' oló de casa qui put.
Més valdría havè caygut
De cap à dins una bassa,
Y si sa cama li passa
Ja pòt dí qu' está perdut.

VIII.

Val més morí d' una lenta
Qu' una blanòta enganxá,
Perqu' al punt se deixa aná
Còm figa que se rebenta.
Dexaula fé si es llamenta.
Jò vos diré lo qu' hey ha:
Es hòna per festetjá,
Però per casá es dolenta.

IX.

Un fadrí que no n' sab mot
Tria abans de casarsé,
Y quant més vòl triarlé
Més hey sòl caure del tot
Amb una que no n' vòl brot
De feyna. Per viure aplé
Jò t' diré còm ha d' essé
Es casá, per no errá es bot.

X.

Procura pregá à Deu
Que sa que t' té destinada,
Quant s' hora sía arribada
De compòndre el niuet téu,
Que te pòs al costat séu
Y que te don de passada
Un sempenta acertada;
Y axí may te sabrá greu.

Sa primera de ses mòdes d' ara es el dú es cabeyes devant es front, de manera que tòquin ses cèyes.

Segurament qu' aquesta mòda es presa de ses monèyes ó des cavalls, y que ses persones que duen axí es cabeyes pareixen just aquests animals. ¡Vaja, que no se pòren queixá aquests animals, puis que sa gent criada à imatge y semblansa del *Ser més bell*, qu' es Deu, los prèn per *modèlo*.

A L' IGNORANCIA sòls li tòca doná sa veu d' ¡*Alèrta!!!* perqu' es fácil, qu' axí còm sa mòda es més variable que sa lluna, dins poch temps s' usi dú es cabeyes per amunt, y llavò hem de veure còm mos arreglám amb so pèl rucá que s' haurá criat demunt es front.

Duguent es cabeyes devant es front no pòren dí: «Jò puch dú es front mostrant» maldement que no l' haja *irregularisat*.

També s' usa es dú sa cara plèna d' untions.

No bastan ses setmanes de Carnal per dú careta, (perque lo mateix es dú *careta de cartó* que dú *careta de polvos*, perque que tant una còsa còm s' altre tapan sa cara) y tot l' any fins sa Corema y tot, sa gent que dú polvos, va desfressada.

Segurament à tothom que dú sa cara enfarinolada se li podria contá sa fábula: «*La compra del asno*» qu' era un ase véy, magre, y tot plè d' escorxadures; qu' anava tot plè d' adornos de papé dorat, plateat, vert y vermey; que li tapavan els defectes d' essé magre, véy y plè d' escorxadures còm he dit ja; un homo, per cèrt poch espavilat, s' enamorá d' ell, ó per milló dí, d' ets adornos, y el comprá. Quant l' hagué comprat, li comensá à llevá dits adornos; y figurauvós si s' en duria un xasco d' aquells, d' aquells, quant el vé tot escorxat que feya asco à n' el rey porch.

Llavòres apenedit esclamá: «Pus tornaré à fiarmé de cap ase amb composures.» Y..... «pús tornaré à fiarmé de ningú que duga sa cara enfarinolada,» hauria pogut afagí, però en aquell temps qu' axò succehí, segons diu sa fábula, y qu' es probable que succehís, ja es segú que no duyan sa cara empolvada.

No convé usá aquesta mòda, puis no es hòna per sa salut, ni es, (segons se pensa molta gent,) còsa qu' embellesca sa cara, puis qu' amb sa suó fa un fanquet, y... poreu pensá si es saludable y hermós du sa cara rodetjada d' una semblant clòsca.

Altres moltes còses s' usan no méns insalubres; una d' elles es dú es calsat tan ajustat que no fan més qu' uys de polls y calls.

Si haguessen de contá totes ses mòdes que s' usan una per una, seria un may acabá.

Per últim, per completá aquest article, posaré sa mòda d' aquest temps que ja está inventat es Ferro-carril, es Vapor, es Télegrafo, y altres *adelantós*,

MÒDES.

Qualsevòl se pensarà quant haurá lletgit es títol que don à n' aquest article, que L' IGNORANCIA s' ha convertit amb periòdich de mòdes còm *La Moda elegante* y altres; no, no es rès d' axò; sòls vuy passá revista à varies mòdes d' ara y *raciocinà* sobre algunes d' elles.

casi sa més usada son ses *ferradures* de cavall. Molts pochs joves hey ha que, ó bé pintat à sa camia, ó penjant des rellötge, ó à sa corbata, ó per *gemelos*, no dugan aquesta *insignia* nòble. Molt pòques botigues hey ha que no tengan à n'es mostradós lo qu' es cavalls ó ases duen devall ses pòtes.

Si ara à un li diguessen qu' es posás unes oreyes d'ase, ja es segú qu' estaria empagahit; ydò ses oreyes s' ase les du à n'es cap y ses ferradures à sa part més innòble: devall ses pòtes.

Tèm no havè abusat de s'atenció des méus lectors, y axí acab diguent: «*Qui segueix sa mòda, es criat d'ella, perque fa lo qu' ella mana, sense esser li superiò; y es mártir d'ella, puis pateix sos martiris cruèls, com ja he dit. A reveure.*

UN ATREVIT.

LA PAGESETA.

Sabatetes escotades,
Calses blanques just la llet,
Un vestit de sèda blava
Tot llis, nèt y ben lluhent.

Un giponet nòu de sarja
Que li cau de lo més bé,
Y un cosset més prim encara
Que ses sòques d'ametllés.

Un rebosillo ben curro
Y enfortit just un papé;
Mòstra per entre ses mayes
Un coll més blanch que la néu.

Una creu p' es coll penjada
D' un cordoncillo lluhent;
Uns botons d'òr à n'es brassos,
Y à n'es dits sòls un anell.

Una cara que mitx-riga;
Blanques y hermoses ses dents;
Uns uyets... de mallorquina,
Y un nassèt qu' estiga bé.

Y una animeta senzilla
Pura com los lliris bélls;
Y una..... ja basta, ja basta,
¿Que volèu encara més?

MESTRE JUAN ESCRIVIU.

XEREMIADES.

A sa Biblioteca provincial casi no hey va ningú. Nòltros creyam qu' axò eran pòques ganes de lletgi que tenian es mallorquins; més un amich amb à qui mos esplayavam quexantmòs d' aquesta pòca afició à sa lectura y à s'aprofitarsè des contengut de ses moltes òbres bones qu' hey ha allà, mos contestá: Que no considerás es méus compatriòtes tan an-

tipátichs à s' instrucció, sinó qu' es mal estava amb que ses hores qu' está ubèrta sa Biblioteca, son cabament ses hores en que molts no hey pòden aná, ja perque tenen botiga ahont atendre per goñá sa séua subsistència, ja perque son empleats y se veuen obligats à estarsè dins s' oficina aquelles mateixes hores.

Per evità aquest mal hò seria que sa Biblioteca estigués ubèrta un parey d' hores des decapvespre, per exemple de tres à cinch s' hivèrn ó de quatre à sis s' estiu; maldament en lloch d' obrirla à les nòu des dematí l' obrissen à les onze.

Enguañy sa processó de Sant Miquèl no s' atreví à sorti per pò de s' aygo, perque eran les quatre des capvespre y encara plovia. A pesá d' axò, si hagués sortida no s' hauria bañada, perqu' à les cinch s' aclarhí una mica es temps y va está sense ploure fins à les vuyt y mitja des vespre.

Com l' any qui vé li tòca passá p' es carré d' En Tamoré, convé doná un poch de pressa à s' empedregat nòu d' aquest carré que perilla nò está acabat encara, segons se desprèn de sa pòca curòlla qu' hey duan amb ses séues òbres.

Ses processons que fèren els pagesos pe ses parròquies rurals d' es terme de Palma varen essè molt lluhides y con-corregudes.

Va-t' aquí una bona llissó indirecta pe ses parròquies de Ciutat que no n' fan.

Sa Fotografia del señó Oliveres situada à n' es carré d' ets Oms derrera es Corté del Carme, se fa de cada día més notable p' ets adelantos qu' hey introduheix posantla à s' altura d' els descubriments més modèrns y més notables d' aquesta ciència.

La recomanám à tothom.

Es carré d' En Tamoré tornava está aquests dies passats d' una manera tan escandalosa de fanch qu' es veynats materialment no podian sortí de ca-séua en no essè amb xangués.

¿Quants de mesos fa qu' está esperant aquest ditxós carré el sant adveniment d' un empedregat nòu? Nòltros ja hem perdut es conta.

Repetim lo que ja diguerem fa estona: que convé no desfè s' empedregat véy qu' es nòu no estiga à punt, sobre tot en es carrés de tanta passada com aquest.

Recordám à tots els qui envían articles y poesies à n' es nòstro setmanari, firmats amb un *pseudònim* ó nòm suposat; qu' aquesta direcció té resòlt no publicarne cap si no vá acompanyat des ver-

tadé nòm de s' autó y de ses señes de sa séua habitació, encara que, com es de suposá, aquest nòm y aquestes señes quedin reservades.

DÈCIMA.

Entre ses dònnes n' hi ha
Qualcuna que dú calsons,
Y no li trègues rahons,
Tú per ella has de callá.
Si parles s' enfadará
Y será més mal per tú;
Te dirá qu' ets noningú;
Y alèrta si ella s' empèrna...
Casa que dòna govèrna
Es mal any ja 'l té segú.

COVERBOS.

Una vegada un pagès vengué à Ciutat amb intenció de veure es Teatro que no 'l havia vist may.

Un poch antes de comensá sa funció s' en aná à sa *ventanilla* y demaná un *asiento* d' es qui estassen més pròp des *tablado* perque no li pogués escapá cap paraula. Li daren s' *assiento* y una entrada.

Vé es moment de comensá sa comèdia, y l' homo s' assegne à sa butaca amb ses cames ben allargades.

A n' es séu costat hey sèya un señó molt entès en la matèria; y encara no sortia un personatge quant es pagès li preguntava:

—¿Aquest qui es?

Y es señó li deya tal.

Sortia un altre.

—¿Y aquest quin papé fa?

—Tal; (es señó li contestava.)

Però tantes preguntes li feya que no li deixava escoltà rès de sa comèdia.

Torná altre vegada à ferli més preguntes, y es señó li demaná:

—¿Me vòl fé es favó de dirmè quin es s' animal més gròs qu' hey ha en el mon?

—Un elefant; (contestá es pagès.)

—Ydò, vòl fé el favó de callá, señó elefant; (respongué es señó tot enfadat.)

Una señora forastera molt presumida llogá una criada foravilera molt torpe, sobre tot en còses de parlá amb finura. Debades sa señora n' hi enseñava cada vegada que tenia ocasió; però, era com que rentá es cap à s' ase. En lo que prengué més curòlla aquesta, va essè en enseñarlí de pronuncia es séu nòm, com à còsa indispensable.

—*Me llamo Doña Pilar Porcel de Ripoll*, (li deya cada día).

Quant ja se creya qu' heu sabía la enviá à dú un indiòt à n' es metge de la casa es día que feya festa.

Sa criada doná s' indiòt à n' es metge de part de sa séua senhora.

—¿Y qui es sa téua senhora?

—¡Ay, Señó! (digué per sí mateixa aquella atlòta, no recordantli es nòm de sa séua senhora.)

Y per sortí des pas li enflocá aquesta:

—Madò Pilastre Porcella de s' Assoll.

¡Ja n' hi va havé de riayes en aquella casa! ¡Per paga estava plena de visites!

Hey havia un matrimoni que tenia un fiy, el qual era molt desxondit. Un día l'amo de la casa va convidá un company séu qu'era molt estugós; vénen qu' estavan en taula y tregueren un indiòt farsit tot sensé, y es nin péga bot de sa cadira y esclamá:

—Mamay: ¿axò qu' es s' indiòt que mos morí de pipida anit passada, y que vos diguereu: que será de hò per aquell señó qu' ha de vení à diná demá?

Figurauvós còm quedarían.

Una vegada caminava un ajusticiat à n' es lloch des suplici; y veys aquí que quant fonch abaix des *cadalso*, es botxi s'acostá à éll, y li digué amb vèu atollondrada:

—Estich molt retgirat perqu' avuy es sa primera vegada que tench de fé aquesta funció.

—Jò també es sa primera vegada que fás aquest papé, (respongué s'ajusticiat) però, un y altre, tenguem ánimo à veure si 'n sortim per avuy.

Estavan dos homos dins una taverna y quant tengueren ses oreyes un poch calentes, disputavan si hey havia en el mon més dónes qu' homos; y un digué que n' hi havia moltes més de dónes, y qu' havia sentit dí que 'n tocavan sis per cada homo.

—Si es axí, (digué s' altre,) qualcú en deu tení una dotsena, perque jò no 'n tench cap.

Escrivia una atlòta à s' enamorat:

«Estimat Pèp: prenc sa ploma per escriure 't, perque no tench rès que fé; y acab sa carta perque no tench rès que dirtè.—Gerònia X.»

EPIGRAMA.

En Pèp Vauma festetjava

Desde demunt es terrat

Sa puvila des veynat

Un día qu' enmidonava.

—Desde que 't conech, Pepet,

Mòrta som, y... está acabat.

—Jò estich més avansadet

Pues per tú estich en-terrat.

MESTRE GRINOS.

CRIDES.

Tut... ti-tut, ti-tut, ti-tut... Se fa sèbre à n' es públich qu' à n' es Forn des Teatro, baix de sa Còsta, s' hi vénen:

Dardanel, Delicies, Bastons de Jacob, Bras de Jitano, Grabolets.

Tot axò son nòms de pastes bones y saboroses que les podreu prová si hey anau à compranè.

PERFUMERÍA D' EN CANALS

CÒSTA D' EN BRÒSSA, 10.

Sabons de Lletuga, Violeta, y altres que fan nèt sense ruhá sa pell.

Folvos de cent mil castes que fan torná sa pell blanca, fresca y tènre.

Aygos divines y d' altres nòms que donan jovintut à n' es cútis.

Pulseres, medallons, arrecades y altres objectes d' adornó per señores.

Tot bó y barato. Prevauhó.

A CAN CANALS.—BRÒSSA, 10.

A SES POLLES.

De **ventays** y de **sabós**

Gran surtit poreu trobá

A sa Tenda d' EN POMÁ,

Còm també **aclaridós:**

També té **aygos d' olós**

Còm son *Colònia y Florida:*

Fa torná sa cara fina

Sa **Llet de Venus** que té,

Y de **pomades** també

Té sa botiga surtida.

Dissapte passat se perdé p' es Mercat un llibre de devoció antich y véy, que tenia dedins uns floquets vermeys y gròchs per señals y que fa molta falta à n' es qui l' ha perdut y no servirà regularment de rès à n' es qui l' ha trobat. Se gratificará à sa persona que se prenga sa molèstia de durló à sa redacció d' aquest periòdich.

Tenda d' articles d' escritori y dibuix

D' ELS

HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER,

CADENA DE CORT, 11, PALMA.

CROMOS RETAYATS y ESTAMPES.

En dit establiment trobarán una magnífica colecció de *cromos* ò *figuretes retayades*, representant señós, ninets, angelets, flòrs, aucells, animals ferosos, arbres, barques, etc., etc., entre ells n' hi ha que se vésten y despuyan, contant amb un surtit de més de vuytanta dibuxos.

També hey ha una gran colecció d' estampes bones per prèmis, felicitacions, etc., etc., gravades, iluminades, cromo-litografiades, amb rendeta y sense.

ALBUMS per fé coleccions de CROMOS

Además de ses classes conegudes y usuals amb encuadernacions de pell-percalina ò papé, trobarán à dita tenda, una novetat, fabricació especial de la casa, còm son, encuadernacions de dril mallorquí brodat de sèdes, qu' además de sa séua solidès, los fa més bons y elegants.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Amb paciència y diligència bòn fruyt se cuy.

SEMBLANSES.—1. En qu' hey ha Cabos.
2. En qu' hey ha Llicenciats.
3. En que té torreons.
4. En qu' es carnicé.

TRIANGUL.—Reynat-Reyna-Reyn-Rey-Ré-R.

XARADA.—Ca-mi-lo.

CAVILACIÓ.—Comellas.

FUGA.—Jochs de mans, jochs de villans

ENDEVINAYA.—Sa filoxera.

GEROGLIFICH.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla Galatzó à Ciutat?
2. ¿Y es calendaris à n' es llinatges?
3. ¿Y es llinatges à n' es colós?
4. ¿Y un borratxo à un forné?

TRIANGUL DE PARAULES

Ompli aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, una provincia d' España; sa 2.ª, lo qu' es mon fiy; sa 3.ª, una fruyta forastera; sa 4.ª, lo qu' es es Corté del Carme; sa 5.ª, lo que té es blat; sa 6.ª, dues consonants, y sa 7.ª, una lletra.

ECSEMÉ.

XARADA.

Primera la trobareu
Amb un arbre generós;
Segona animal hermós
Que cada día veureu;
Tercera no eus hi torbeu
No paga s' ocupavós;
Es tot apròp des pastós
En sa nit heu sentireu.

ENDEVINAYA.

Jò em passeitx amb so-señó
Per hontsevuya s' en vaja,
Y en entrá dins una casa
Me sòl deixá à un recó.

BIEL.

(Ses solucions dissapte quí vé si som plus.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Juán de Déu.—Abans de doná publicitat à lo derrerament enviat, li suplicám se serveixca passá per sa direcció d' aquest periòdich avuy ò demá, per solventá un dupte de lo escrit.

2 JUNY DE 1883

Estampa d' En Pere J. Gelabert.